

gazdasági elvek szerint kell nevelni, mert inkább meggyőzéssel és szavazócédulákkal, mint gyűlölettel lehet elérni a „közvélemény“ (idézőjel tölem K. K.) megváltoztatását a gazdasági kérdésekről.“

Jól ismert melódiák ezek az európai valóban haladó közvélemény előtt, amelyekhez a haladás őszinte és következetes híveinek semmi közük sem lehet.

M A I S Z O N E T T E K

Irta: VAJKAY LAJOS (Budapest)

I.

Immár megálltam. Megrekedtem.
Fojt ez a kor, fojt a hínár.
Nem bírok én szólani már,
szavam elállt. Hörgölök rekedten.

Ó mennyi mindent kéne tennem!
Ó mennyi vágyam sürgetett!
És elmaradt a büszke tett,
üres vagyok, nincs semmi bennem.

Szám megtelt keser, fanyar ízzel,
küzdök, mint fuldokló a vízzel,
hogy ne maradjak, jaj, alul!

Nincs sors, mely jobban fájna, zúzna,
mint vergődni hínárba', gúzsba',
fuldokolón, hangtalanul.

II.

Másért jöttem, más volt a cél,
nem ezt hittem, nem erre vártam —
fulni hínáros, szennyes árban,
hol sorsom áll, erőm alél.

Jöttem, hogy lengessem szavam,
lelkem testvérindák kötözzék,
szülessen emberibb közösség
és megtaláljam önmagam.

Kell ez a cél, hit, értelem,
másként mit ér itt életem?
— mégis meg kell magam tagadnom

s minden időm, minden erőm,
szívem, agyam, vérem velőm
a Cézároknak odaadnom.

III.

Mindent másnak! Üres vagyok!
Magamból nem marad magamnak

és minden szála dült agyamnak
 másnak feszül, másnak vacog.

Görbe gerinc, tétova térdek,
 függeni csak, csúszni hason!
 Hajszás sodrába hajt az Érdek
 s tör kalapácsként a Haszon.

Mindent másnak! Utolsó izig!
 Véremen itt élösdí hizik,
 kell a kenyér — rúz a robot.

Ó vetve, dobva kényre-kegyre
 csak lázadásom érik egyre,
 gyűlölség lángja vet lobot.

IV.

Lázongva törsz magasra föl!
 és örök állnak minden útnál,
 és bárhoggy is, bármerre futnál,
 acélfalakba ütközöl.

Mondtam igaz, szép szavakat,
 és rám csapott az örök ökle
 és dobtak néma börtönökbe,
 húz a bilincs, lánc és lakat.

De mégis sürget célom, álmom,
 most nem szabad hallgatnom, állnom,
 reng a világ, forr a jövő!

Már itten-ottan egyre jobban
 sok-sok testvérem lépte dobban,
 testvérek milliója jó.

V.

Nem vagyok egymagam, magányos.
 Nem vergődöm néma-sután!
 Millió társ ölel magához,
 hullám emel hullám után.

Zúdul az ár, zúgva, rohanva,
 fojtó hínár hiába húz.
 A tömegek mennek rohamra,
 küzdeni kell, enged a guzs.

Küzdeni kell, lánc leszakad,
 régi erőm végre szabad,
 újra előre, messze tartok.

És lengetem testvéri szóm,
 és szállok bátran és bizón
 várnak a biztos, büszke partok.